

Felzárkózunk

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXVI. évfolyam, 21. szám, 2022. május 27.

2030-ra utolérjük Ausztriát, mondta Lázár János a miniszterjelölti meghallgatásán, a jelenlevők pedig bizonyára feketén bólingattak, mint az eperfa lombja, nem is igen tehettek volna másképp. Orbán a sógorokhoz való felzárkózást öt esztendeje megjósolta, mi magunk pedig már látni is véljük, ahogy a gyorsnaszádunk elhúz az ő ócska bárkájuk mellett, amely a nyomdokvizünkben hánykolódik és a szétesés réme fenyegeti. Tegyük azonban hozzá, hogy Ausztriát nem öt vagy ötven éve akarjuk utolérni, hanem legalábbis a kiegyezés óta, sőt talán a tizenötödik század vége óta folyamatosan. Előtte csak azért nem akartuk, mert Bécsnek büszke vára Mátyás bús hadát nyögte, vagyis az osztrák örökös tartományok nem voltak abban a helyzetben, hogy méltó versenytársaink lehessenek.

Aztán telt-múlt az idő, országunk primátusa menet közben valahogy elkúratkozott, mi azonban ehhez a körülményhez is a magyar ember természet adta derűjével közelítettünk. „Úgy látszik nemsokára utolérjük Ausztriát a civilizációban” – ezt az örvendetes tényt a sepsiszentgyörgyi *Székely Nemzet* című „politikai, társadalmi és közgazdasági lap” adta hírül 1891. júliusában, holott az előzmények ismeretében az lett volna magától értetődő, ha a sógorok akarnak utolérni minket.